

LBRIS

We know
books

Travis Baldree, *Bookshops & Bonedust*

Copyright © Travis Baldree 2023

All rights reserved.

First published 2023 by Tor, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate.

Design și ilustrație copertă: Carson Lowmiller

Redactare: Bogdan Coșa, Casian Gămănuț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDREE, TRAVIS

Pagini & pulbere / Travis Baldree; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. -

Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-47-7

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

TRAVIS BALDREE

PAGINI & PULBERE

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

ALICE
BOOKS
2025

PROLOG

— Op'şpe! urlă Viv.

Sabia ei lovi curat, despărţindu-i nălucii craniul de şira spinării. Viv râse şi, înainte să înceapă să cadă şi să împrăştie oase în toate direcţiile, se împinse cu umărul prin corpul său. Făcu alţi doi paşi, ridică din nou sabia şi lovi alta în coaste. Aşchiile săreau ca de sub topor.

— Nouăşpe!

Rânjea sălbatic, cu colţii dezveliţi, înaintând cu paşi imenşi.

Fiecare respiraţie răsuna clar în plămâni ei, muşchii i se încordau şi se relaxau într-un ritm perfect, iar sângele îi clocotea în vine. Era tânără, în putere şi plină de forţă şi voia să profite de asta la maximum.

Armata de soldați scheletici ai Varinei cea Palidă se revărsa printre stejarii din bastion. Erau agili, deși complet uscați. Luptau într-o tăcere dincolo de moarte, cu săbiile scurte și lăncile țintind-o pe Viv, care se ferea sau îi lovea nemiloasă.

Era cu mult în fața celorlalți Corbi ai lui Rackam și conducea atacul. Cu toții erau războinici încercați. Încercați și *lenți*. Deși se străduiseră s-o țină aproape de ei, nu pentru asta fusese făcută.

Undeva în față aștepta necromanta, iar Viv dorea să fie prima la ea. Când cei rămași în urmă aveau, în sfârșit, s-o ajungă, va fi vârat deja sabia în teacă. Prada avea să-i zacă la picioare.

Cu fiecare lovitură de sabie, numărul victimelor sale creștea. Dar tot nu era suficient de iute. Așa că-și scoase ciocanul de la cingătoare și continuă cu două mâini, zdrobind și sfâșiind rândurile scheletice cu ambele arme. Scuturile inamicilor erau izbite și zburau în toate părțile. Armura din zale li se rupea precum hârtia. Craniile le cădeau ca pepenii.

Auzi strigăte îngrozite în urma ei, căci trupa lui Rackam se ocupa de pleava rămasă după ea sau de nălucile care încercau să-i lovească din flancuri. Cineva îi strigă să o ia mai încet, iar ea scoase un râset ironic.

Dar piciorul îi fu cuprins de un foc rece, care deveni fierbinte într-o clipă. Se împletici și pivotă pe celălalt picior, chiar când vârful ruginit al unei

lănci îi ieșea din coapsă – unde-i lăsase o rană lungă. Lancea lovi din nou, iar Viv privi uimită cum dispăre prin pantaloni și îi pătrunde în carnea piciorului, într-o tăietură perfect paralelă cu prima. Sângele începu să-i țâșnească din plin.

Viv răcni și lovi lancea cu ciocanul, tăind apoi năluca în două cu sabia. Coiful cu coarne al nălucii zbură într-o piruetă absurdă spre cer. Ar fi râs, dar era cuprinsă de agonie, fiindcă își mutase greutatea pe celălalt picior în urma loviturii. Piciorul rănit i se frânse ca un spic de grâu.

Brusc, se trezi pe o parte, în mușchi și noroi, umplând totul în jur de sânge.

Se trezi cu alt schelet deasupra ei. Vârtejuri de lumină albastră îi sclipeau în orbitele goale. Pe fruntea lui ardea simbolul Varinei – un diamant înconjurat de crengi ca niște coarne. Scheletul ridică un scut ruginit, pregătindu-se să-i folosească muchia pentru a-i da o lovitură năucitoare. Singurele sunete erau scrâșnetele tendoanelor lui și respirația întretăiată a lui Viv.

Reuși să oprească scutul cu ciocanul, lovindu-l într-o parte, dar scăpă arma. Lacrimi de durere îi încetșoșară privirea. Nu reușise să-l dezarmeze. Implacabilă, creatura ridică iar bucata de metal. De data asta, nu avea un unghi potrivit pentru a-și vâri sabia printre muchie și corp. Nevenindu-i să creadă, nu putu decât să privească oțelul care-i cădea spre gât.

Un strigăt. Nu al ei.

Rackam se izbise în creatură dintr-o parte, cu umărul. Când se împletici înapoi, gnomul îi pecetlui soarta cu o singură lovitură de buzdugan.

O privi, iar expresia lui dezamăgită o făcu să se simtă și mai amețită.

— Proasto! Merit niște aplauze! Stai pe loc și încearcă să nu mori!

Apoi plecă, iar Viv rămase înmărmurită, privind cum Corbii lui Rackam treceau pe lângă ea atacând într-un rând de săbii și arcuri și foc magic care măcina dușmanul.

După care dispărură în ceață. Viv era singură și privea, nevenindu-i să creadă, cum viața i se scurgea prin picior.

— Mai ești cu noi?

Viv își recăpătă anevoie cunoștința. Simțea că-i vine rău. Poate că deja vomitase.

Primul lucru pe care-l văzu fu privirea încruntată a lui Rackam, care scânteia deasupra bărbii lui împletite grizonante. Viv clătină din cap și privi în jur. Marginile câmpului ei vizual păreau unse cu grăsime. Cumva, reuși să se sprijine de un stejar. Avusese prezența de spirit să-și sfâșie poalele cămășii și să-și lege niște mușchi în jurul rănii. Pânza oricum nu făcuse față șuvoiului, iar pământul de sub ea era un amestec de noroi și sânge.

Văzând asta în fața ochilor, capul începu să i se învârtă, iar Rackam o readuse în simțiri plesnind-o cu blândețe peste obraz.

Oftă, clătinând din cap.

Lupta se încheiase. Dacă prezența lui nu era suficientă să i-o confirme, mișcările alene ale războinicilor din spatele său o făceau.

— Am știut de când ni te-ai alăturat. Speram să mă înșel, dar am știut. Tinerețea vine mereu la pachet cu prostia, iar ca să devii înțelept e nevoie de sânge și de timp.

Își feri privirea, contemplând parcă un posibil viitor. Apoi se întoarse spre ea.

— Mă uit la fiecare recrut și-i calculez șansele de supraviețuire. Îi observ brațele și mâinile. Dacă n-au nicio cicatrice, atunci îi dau șanse mari ca prima pe care o capătă să-i și pună capăt vieții.

Îi atinse antebrațul masiv cu o mână acoperită de o mănușă. Era musculos, dar neatins. Viv privi la ce-i mai rămăsese din picior.

Rackam se ridică, dar privirile încă le erau cam la același nivel.

— Să fie asta cea care te va ucide?

Viv înghiți ca să nu vomite și făcu ochii mici. Se simțea ca o proastă, iar asta o supăra. Iar supărarea era doar la un pas de mânie.

— Nu, zise printre dinți.

El chicoti.

— Nici eu nu cred. Dar, pentru moment, ți-a ajuns.

— Am răpus-o?

— Nu. Nici măcar nu era aici, din câte ne-am dat seama. Doar ne-a pus nițel pe jar. Ne ducem spre nord. O găsim noi.

Viv se chinui să se ridice, ținându-se de trunchiul stejarului, pe piciorul stâng. Celălalt i se părea de două ori mai mare. Fiecare bătaie de inimă îl făcea să zvâcnească dureros.

— Când plecăm?

— Noi? Ție ți-a ajuns, cum am zis. Cic-ar fi doar câțiva kilometri până la un orașel de pe malul mării. Te trimit acolo. Te vindeci, iar când ne întoarcem trecem și te luăm. Dacă ești încă în zonă și aptă de luptă, te primim înapoi. Peste câteva săptămâni, cel mai probabil. Iar dacă nu ești acolo când venim...

Ridică din umeri.

— Nu-i nicio rușine să-i punem capăt.

— Dar...

— Gata cu asta, puștoaico. Ai supraviețuit azi unei greșeli prostești. Dacă vrei să mai comiți una imediat după...

Privirea lui era aspră.

— Vrei să-ți zic ce șanse-ți dau de data asta?

Dar Viv nu era proastă, așa că tăcu naibii.

1

Viv zăcea pe podeaua cămăruței. De fapt, nu chiar pe podea. Locul acela nu fusese construit pentru orci, iar patul era prea scurt pentru ea cu cel puțin jumătate de metru. Cineva dăduse jos salteaua umplută cu paie și, deși picioarele tot îi treceau de margine, îi proptiseră sacul de drum așa încât piciorul rănit să-i stea ridicat, sprijinit de el.

Durea ca-n toate cele opt iaduri la un loc.

Făcuse febră de la cum fusese zgâlțâită tot drumul într-o căruță trasă de un catâr de povară și de la cât tușise din cauza prafului stârnit în jur. Și era *mult* praf.

Probabil că zăcuse așa două zile, pierzându-și și recăpătându-și cunoștința într-un amestec de vise repetitive și agonie pulsândă. Chirurgical

venise și plecase. Sau poate că nu, poate că avuse-se ea halucinații. Își amintea fața lui pe jumătate, dar era prinsă într-o rușine pe care nu o putea identifica.

Acum avea mintea limpede. Asta însemna că și *simțea* totul clar. Era o îmbunătățire, chiar dacă una discutabilă.

Mai mult, murea de foame.

Privi în jur. Locul era aproape gol. Un cadru de pat rudimentar și o măsuță cu o lampă și un lighean pe ea. Lemn cenușiu, neprelucrat, pe post de pereți. O ferestruică cu gratii. Simțea miros de mare, de iarbă uscată pe plajă și de pește. Un cufăr vechi se afla de cealaltă parte. De el, lângă o cârjă de lemn, îi stătea sprijinită sabia. Nu-și vedea cioncanul. Altceva nu mai conta.

Clădirea era complet tăcută. Singurele sunete veneau de afară: șoaptele ierbii, valurile care răsunau înfundat și câte un țipăt de pescăruș.

Viv era lucidă de mai puțin de o oră, dar se gândea deja că priveliștea o va face s-o ia razna dacă mai rămânea așa încă una.

Piciorul ei avea un bandaj curat. O atelă îi împiedica genunchiul să se îndoiaie. Îi fusese tăiat cracul pantalonului. Bandajele se decoloraseră pe unde trecuse sângele prin ele, dar erau cu totul altceva față de mușchi și pânză murdară ruptă din cămașă.

— Rahat, făcu ea.

Se ridică încetitor. Mai întâi, își propti fundul pe cadrul patului, apoi trase aer printre dinți când își trecu piciorul rănit pe deasupra. Își trase cizma stângă, însă laba piciorului drept era atât de umflată, că nu se putea încălța. Se apropie de ligheanul cu apă călâie și se spală cât putu de bine, folosind cârpa de lână. Simțindu-se mai puțin împuțită, schiopătă spre ușă, dar de fiecare dată când punea călcâiul jos vedea negru în fața ochilor. Scrâșni, schimbă direcția și apucă scârbită cârja.

Detesta s-o recunoască, dar așa era mult mai bine.

Își puse și sabia, din obișnuință.

Din păcate, descoperi că odaia se afla la capătul unei scări înguste. Se chinui să coboare, folosindu-se de cârjă. Sabia nu-i ușura misiunea. La fiecare impact, găsea un epitet nou și tot mai colorat pentru Rackam. Nu c-ar fi fost vina lui, desigur. Dar era mai satisfăcător să blesteme pe cineva anume, chiar dacă acel cineva ar fi trebuit să fie ea însăși.

Simțea un iz de șuncă, iar asta o motiva îndeajuns cât să continue.

Scara dădea într-un spațiu lung de luat masa, cu pereți făcuți din bușteni. Se afla într-un han sau într-o tavernă, cum i s-o fi zis prin partea locului. O vatră mare, din piatră, fusese construită de-a lungul unui perete, căscând ca o gură dezamăgită.

Un candelabru de fier atârna strâmb, înecat în ceară de la lumânări. Bile mari de sticlă și lămpi cu gaz erau înșirate sau agățate pe și de bârne, alături de năvoade și de vâsle vechi cu nume cioplite în lemn. Cele câteva mese răsfirate nu erau ocupate.

Lângă peretele din spate se afla un bar lung de care se sprijinea hangiu, ștergând alene o cană de cupru. Părea plictisit, în ton cu locul. Era un spirit de apă înalt, cu bărbia înspicată cenușiu. Nasul îi era drept ca o toporișcă, iar părul îi atârna des precum algele pe lângă urechile ascuțite. Avea antebrățele pline de tatuaje.

— 'Neața, don'șoară. Micul-dejun? mârâi el.

Viv nu-și amintea să-i fi zis vreodată cineva *don'șoară*.

Privirea lui o cercetă pe sub sprâncenele ridicate. Văzu sabia, dar își întoarse atenția la cană.

— Șuncă? întrebă Viv.

El dădu din cap.

— Ouă? Cartofi?

Stomacul lui Viv mârâi agresiv.

— Da.

— Face cam cinci firfirici.

Ea se pipăi la cingătoare după bani, apoi privi spre scară și înjură.

— Data viitoare. Dacă n-am de ales, urc.

Bărbatul zâmbi sec.

— Doar nu crezi că poți fugi mai repede ca mine, nu? Ai face bine să te așezi cât mai ești în stare.

Viv era atât de obișnuită ca simpla ei existență să fie o amenințare, că o glumă nonșalantă pe seama sa o făcu să tresară. Se gândi că șchiopătatul îi știrbea din alura feroasă.

Câtă vreme hangiu dispăru în spate, Viv reuși manevra sugerată și trase încă un scaun aproape, proptindu-și piciorul desculț.

Bătând darabana pe tejghea, încercă să se dis-tragă studiind interiorul, dar nu prea mai era *nimic* de remarcat. Zgomotele și mirosurile din spate erau singurele care o interesau.

Când hangiu îi aduse o cratiță, pe care o puse pe tejghea, alături de o furculiță și un șervet, aproape că apucă mânerul încins cu mâinile goale, în graba de-a o trage mai aproape. Cartofii zdrobiți și prăjiți, carnea de porc grasă și crocantă și cele două ouă moi încă sfârâiau. Îi veni să plângă de bucurie.

Îl surprinse pe hangiu cum, de la celălalt capăt al barului, o privea cum devorează mâncarea și încercă să se domolească, însă cartofii erau sărați și mânjiți de ou și îi venea greu să nu-i înfulece fără oprire. Zgomotele pe care le scotea mâncând nu erau prea civilizate, dar măcar nu se prefăcea.

— Te simți mai bine? întrebă spiritul de apă, luând farfuria goală de pe tejghea.

— Pe zei, da! Mersi. Ăăă, eu sunt Viv.

El zâmbi din nou sec.

— Te-am auzit când ai sosit. Am făcut cunoștință, de fapt, dar nu mă mir că, din cauza agitației, nu-ți amintești.

Nu-și *amintea* agitația, dar tonul lui amuzat o făcu să-și pună întrebări.

— Mi-au plătit Corbii șederea?

— Speram să-l văd pe Rackam în persoană. Dar tipul pe care l-a trimis să te instaleze era un adevărat domn. A plătit pentru patru zile. A zis că te descurci tu după aia. Eu sunt Brand.

Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse. Amândoi erau puternici.

— Acum urci iar? întrebă el.

— Pe iaduri, nu. Aș lua-o razna. De fapt, unde *sunt*?

Zâmbetul lui sec deveni amuzat.

— Permite-mi să fiu primul care-ți urează bun-venit în Murk, perla coastei de vest! O *mică* parte a coastei de vest. Aici e Cuibul, iar eu sunt proprietarul.

— E tare liniște aici.

Aproape că spuse *deprimant*.

— Avem parte și de tãmbălău când vin bărcile. Dar, dacă vrei să te odihnești și să-ți revii, în general nu vei fi deranjată de zgomot.

Ea dădu din cap și țopăi pe piciorul zdravăn, strecurându-și cârja sub braț.

— Mersi încă o dată. Cred c-o să ne vedem des-tul de des.

Cu mâncarea caldă în burtă, Viv își mai venise în fire. Gândul de a șchiopăta prin orașel i se părea mult mai atrăgător decât cu câteva minute în urmă. Lovi cu montul în tejghea.

— Cred că mă duc să văd ce-i de văzut.

— Ne vedem în zece minute, atunci.

Viv rãse forțat.